

— velvoittaa väliintulijan ja SMHV:n korvaamaan valittajalle tästä valituksesta aiheutuvat oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin jätti ottamatta huomioon valituslautakunnan päätöksessä olevat virheet, jotka johtuivat siitä, että päätös perustui väiteosaston lainvastaiseen päätökseen. Erityisesti ei otettu huomioon, että a) Medion⁽¹⁾ -tuomio koski poikkeuksellista tilannetta, jossa se tavanomainen sääntö, jonka mukaan keskivertokuluttaja mieltää tavaramerkin tavallisesti kokonaisuutena, syrjäytetään, mutta b) tähän asiaan ei liittynyt sellaisia olosuhteita, joilla olisi riittävällä tavalla voitu perustella tällaista poikkeuksellista lähestymistapaa. Kysymyksessä olevassa aikaisemmassa merkissä ei ollut osia, joilla olisi ollut ”itsenäinen asema tunnusmerkkinä”.

Lisäksi kantaja väittää, että Medion-tuomiossa sovelletun kaltaisen periaatteen virheellinen soveltaminen samankaltaisuuden arvioinnin aikaisemmassa vaiheessa johti siihen, ettei sekaannusvaaraa arvioitu asianmukaisesti kokonaisuutena.

(¹) EUVL C 106, 30.4.2004, s. 31.

Kanne 30.4.2010 — Euroopan komissio v. Saksan liittotasavalta

(Asia C-206/10)

(2010/C 179/37)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamies: V. Kreuzschitz)

Vastaaja: Saksan liittotasavalta

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin tuomioistuin

— toteaa, että Saksan liittotasavalta ei ole kansallisen lainsäädännön perusteella noudattanut työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta yhteisön alueella 15.10.1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1612/68⁽¹⁾ 7 artiklan 2 kohdan eikä sosiaaliturvajärjestelmän soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14.6.1971 annetun

neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71⁽²⁾ 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan, yhdessä III osaston 1 luvun (sairaus ja äitiys) kanssa, mukaisia velvoitteitaan, koska se on asettanut niille sokeille ja vammaisille — kuurot mukaan lukien —, joiden osalta Saksan liittotasavalta on toimivaltainen jäsenvaltio, myönnettävien etuuksien (valtion ja osavaltioiden myöntämät etuudet ja avustukset sokeille, hoitoavustukset tai apu kuuroille/sokeille, avustukset kuuroille/sokeille jne.) edellytykseksi osavaltioiden lainsäädännössä sen, että etuuden saajan kotipaikka tai tavanomainen asuinpaikka on asianomaisessa osavaltiossa

— velvoittaa Saksan liittotasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Esillä olevan kanteen kohteena on Saksan osavaltiokohtaisen lainsäädännön, jonka mukaan sokeille ja vammaisille myönnettävien etuuksien edellytyksenä on se, että etuuksien saajan kotipaikka tai tavanomainen asuinpaikka on asianomaisessa osavaltiossa, ristiriitaisuus asetusten (ETY) N:o 1408/71 ja (ETY) N:o 1612/68 kanssa.

Asetuksella N:o 1408/71 pyritään sovittamaan yhteen kansallisia sosiaaliturvalainsäädäntöjä vapaan liikkuvuuden puitteissa EY:n perustamissopimuksen 42 artiklan (josta on tullut SEUT 48 artikla) tavoitteiden mukaisesti. Asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 2b kohdan mukaan kyseistä asetusta ei sovelleta niihin jäsenvaltion lainsäädännön maksuihin perustumattomia erityisuuksia koskeviin säännöksiin, joita tarkoitetaan liitteessä II olevassa III jaksossa ja joita sovelletaan vain osassa valtion aluetta. Saksan kyseessä olevat etuudet luetaan erityisuuksina asetuksen N:o 1408/71 liitteessä II olevassa III jaksossa.

Komissio katsoo kuitenkin, että pelkkä etuuden sisällyttäminen asetuksen N:o 1408/71 liitteessä II olevaan luetteloon ei riitä siihen, että etuus suljetaan kyseisen asetuksen soveltamisalan ulkopuolelle ”maksuihin perustumattomana erityisuuksina”. Koska asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 2b kohta on poikkeus, sitä on tulkittava suppeasti: sitä voidaan soveltaa vain etuuksiin, jotka täyttävät kumulatiivisesti kyseisessä säännöksessä asetetut kriteerit. Näin ollen kyseinen säännös kattaa yksinomaan etuudet, jotka ovat sekä erityisiä että maksuihin perustumattomia, joihin viitataan asetuksen N:o 1408/71 liitteessä II olevassa III jaksossa ja jotka otetaan käyttöön lainsäädännöllä, joka on voimassa vain osassa jäsenvaltiota.

Kyseessä olevat etuudet, joita säännellään osavaltioiden lainsäädännössä, eivät kuitenkaan täytä kaikkia näitä kriteerejä, koska ne on luokiteltava sairausuuksiksi eikä maksuihin perustumattomiksi erityisuuksiksi seuraavista syistä.

Ensinnäkin kyseessä olevat osavaltioiden etuudet myönnetään laissa säädettyjen olosuhteiden perusteella ilman tarveharkintaa. Niillä kompensoidaan lisäkustannuksia, jotka aiheutuvat työkyvyttömyydestä, ja niillä on tarkoitus parantaa vammaisten terveydentilaa ja elinoloja. Ne on näin ollen tarkoitettu lähinnä täydentämään sairausvakuutusetuuksia. Se, että Saksan liittovaltion lainsäädännön mukaan myönnettyt hoitoavustukset lasketaan mukaan osavaltioiden sokeille ja vammaisille myöntämiin etuuksiin, osoittaa lisäksi, että molemmat etuudet kattavat saman riskin eli sairauteen liittyvien lisäkustannusten riskin ja että kyseessä ei ole ”lisä-, korvaava tai täydentävä turva tapahtumaa vastaan”.

Toiseksi tietyn etuuden luokittelu jäsenvaltion kansallisen sääntönsä mukaan ei määritä sitä, pidetäänkö etuutta asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettuna sosiaaliturvaetuutena.

Lisäksi aineellisesta näkökulmasta käsin tässä kyseessä oleva osavaltioiden lainsäädäntö ei ole lisäetu, jota sovelletaan vain alueellisesti. Sen sijaan tämä etuus on osa järjestelmää, jolla katetaan sairauteen liittyvien lisäkustannusten riski, joka on otettu käyttöön kaikkialla Saksassa ja joka liittyy läheisesti liittovaltion lainsäädäntöön vastavuoroisen hyvittämisen nojalla.

Tästä seuraa, että asianomaiset osavaltioiden etuudet on luokiteltava sairausetuukseksi eikä erityisetuukseksi. Näiden etuuksien sisällyttäminen asetuksen N:o 1408/71 liitteessä II olevaan III jaksoon on näin ollen lainvastaista; ne kuuluvat kyseisen asetuksen soveltamisalaan.

Lisäksi Saksan lainsäädännössä asetettu kotipaikkaa koskeva vaatimus on asetuksen N:o 1612/68 vastainen sikäli kuin sillä estetään rajatyöntekijöitä ja heidän perheenjäseniään saamasta kyseisiä etuuksia.

Unionin tuomioistuin on vahvistanut selvästi, että jäsenvaltio ei voi asettaa sosiaalisen edun myöntämisedellytykseksi sitä, että sen saaja asuu kyseisessä valtiossa. Tuomioistuimen päätelmää sovelletaan kaikkiin asetuksen N:o 1612/68 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin sosiaalisiin etuihin.

”Sosiaalisen edun” käsite on hyvin laaja. Se kattaa paitsi edut, jotka liittyvät työ sopimukseen, myös kaikki edut, jotka jäsenvaltio myöntää kansalaisilleen ja siis myös työntekijöille. Komission mukaan se, että asianomaisten etuuksien myöntämistä ei ratkaise asianomaisten henkilön tai tämän perheen työ taikka taloudelliset resurssit vaan se riippuu täysin asumisesta asianomai-

nessa osavaltiossa, ei voi oikeuttaa sitä, että huomioon ei oteta tämän seurauksia työntekijöille, jotka työskentelevät Saksassa mutta asuvat toisessa jäsenvaltiossa. Ei näin ollen ole pätevää syytä, miksi kyseisiä etuuksia ei pidä pitää asetuksessa N:o 1612/68 tarkoitettuina sosiaalisina etuina.

Saksassa työskentelevillä rajatyöntekijöillä ja heidän perheenjäsenillään on näin ollen oltava oikeus etuuksiin, jotka osavaltioiden lainsäädännössä myönnetään vammaisille ja sokeille, vaikka he eivät asuisikaan Saksassa. Edellytys, jonka mukaan heidän kotipaikkansa tai tavanomaisen asuinpaikkansa on oltava asianomaisessa osavaltiossa, on näin ollen asetuksen N:o 1612/68 vastainen.

(¹) EYVL L 257, s. 2

(²) EYVL L 149, s. 2

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Højesteret (Tanska) on esittänyt 30.4.2010 — Paranova Danmark A/S ja Paranova Pack A/S v. Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme ja Merck Sharp & Dohme BV

(Asia C-207/10)

(2010/C 179/38)

Oikeudenkäyntikieli: tanska

Ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet

Højesteret

Pääasian asianomaiset

Valittajat: Paranova Danmark A/S ja Paranova Pack A/S

Vastapuolet: Merck Sharp & Dohme Corp, Merck Sharp & Dohme ja Merck Sharp & Dohme BV

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21.12.1989 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (¹) 7 artiklan 2 kohtaa ja siihen liittyvää oikeuskäytäntöä eli asiassa 102/77 (²), Hoffmann-La Roche vastaan Centrafarm, asiassa 1/81 (³), Pfizer vastaan Eurim-Pharm, ja [yhdistetyissä asioissa] C-427/93 (⁴), [C-429/93 ja C-436/93,] Bristol-Myers Squibb ym. vastaan Paranova, annettuja tuomioita tulkittava siten, että tavaramerkkioikeuden haltija voi vedota tavaramerkkioikeuteensa vastustaakseen